

גנזי המלך

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת **ארבע נפשות** 37

בצדק תשפוט עמיתך

על החובה לדון כל אדם לכף זכות ולהיות בגדר "נותן" ולא מקבל.

עצמו. אם אנחנו רוצים לשנות את דפוסי החיים שלנו, כדאי לנו להתבונן על הדברים באוירה יותר אופטימית. לא לקחת הכול בחשדנות, כאילו מחפשים אותך, רוצים לעשות לך רע, מתכננים, זוממים. "ולבן שינים מחלב", 'גדול המלבין שיניו לחברו יותר ממשקהו חלב'. לפעמים חיוך אחד יכול לעשות לשני את כל היום. ולפעמים עצבות אחת או מבט לא יפה, יכול לגרום לבן אדם רע כל היום. אז מה אכפת לך לעשות טוב ליהודי בחיורך? רבי יצחק לוי מברדיצ'וב אמר שהוא למד פעם מה זו אהבה משני שכורים. כולנו רוצים שיאהבו אותנו, מי לא רוצה שיאהבו אותנו? אבל זו אנוכיות, אנוכיות לשמה. השאלה היא האם גם אתה אוהב אחרים, מוכן לאהוב אחרים? שכור אחד אמר לחברו אתה אוהב אותי? אמר לו חברו: כן, מאד. אמר לו אני לא מאמין לך. אתה לא מאמין לי? והוא עונה לו, לא. איך אני אוכיח לך שאני אוהב אותך? אומר לו השכור: אתה יודע מה חסר לך? השכור השני נאלם. ורבי לוי יצחק הבין ואמר: לאהוב פרושו לדעת מה חסר לשני. מי שאוהב את זולתו יודע בחסרונו של חברו. לא רק יודע, משלים אותו.

לאהוב זה להשלים את השני, אבל אם אדם רוצה שישלימו רק את מה שחסר לו הוא אוהב את עצמו. אדם שאוהב את זולתו רואה להשלמת חסרונו. אדם שמתעלם מחסרונו של חברו, לא אוהב אותו וסביר להניח שהוא אוהב את עצמו.

היה אחד שהחל לטבוע בים. המציל הבחין בו והגיע עם ה'חסקה' קרוב אליו ואמר לו: תן! תן את היד! תן את היד! אבל הוא לא נתן את היד וטבע. חזר המציל לחוף ושאלו אותו למה לא הצלת אותו? אמר: לא יודע, באמת לא יודע. אמרתי לו תן את היד והוא לא נתן. אמרו לו: היית אומר לו: קח את היד, היה לוקח. תן! מה פתאום שאני אתן, שהוא יתן? ככה אנחנו.

מי שרוצה לחיות חיים אמיתיים.

היה נהג של משאית בטון שגר בבית פרטי בשכונה ליד בני ברק. יש לו חניה פרטית, כשהוא חוזר הביתה הוא מכניס את המשאית ובחמש בבקר כשהוא יוצא, מכיון שלתמרון עם משאית זה קצת קשה, אפילו לנהג משאית ותיק ובפרט, אם ביציאה מהחניה שלך, במדרכה הנגרית ממול, חונה רכב שמגביל את היציאה, אזי, הנהג הזה מעיר את כל השכונה. פיפ..פיפייפ פיפ.. פיפ... הוא צופר מה אכפת לו אם ישנים, או לא. הוא

צריך לנסוע לעבודה. התסריט הזה חוזר על עצמו מידי פעם. בשעה חמש אחר הצהריים כשהוא חוזר, כל ילדי השכונה ממתנינים לו, בתחילת הרחוב לחזות בחוויות היומיות.

יום אחד הוא הגיע והפעם הגוימו... לא רק שמכונת חונה במדרכה הנגרית, גם בתוך החניה שלו חונה רכב חדש. חוצפה שעוברת כל גבול. באותו יום הוא לא רוקן לגמרי את הבטון, עשה סבוב ושפך ככעסו את כל הבטון שנותר לו על המכונת החדשה בחניה. עכשיו שילמדו לקח לדורות. הוא עולה הביתה מרוצה ומשפחתו וקרוביו מקבלים אותו בשירה 'מזל טוב'. 'מזל טוב'. אבל אין לי יום הולדת, הוא אומר כעוס ועיף, מה קרה? מה, לא ראית את האוטו החדש בחניה? אשתו קנתה לו מכונת! אך הוא יצק אותה בבטון ועכשיו היא... תשאר חרדה תמיד באריזה החדשה. מה יצא לכעסן הזה? לא חניה ולא מכונת חדשה.

אמרו חכמים "כל הכועס כל מיני גיהנם שולטים בו". אבל מה הוא רואה רק את

הוא דן את כל האדם לכף זכות. זאת אומרת חובה עלינו לדון את בני האדם לכף זכות. "בצדק תשפוט עמיתך". איך אנחנו דנים בדרך כלל בני אדם? לכף חובה. תמיד מלמדים חובה. רואים את הדברים בצורה לא נאיבית, מבינים בדיוק מה הוא התכוון, מה הוא רצה, למה הוא אמר את מה שאמר, מדוע עכשיו הוא אמר, אני לא נאיבי, אני יודע בדיוק למה הוא התכוון.

כך אנחנו רואים כל דבר. אין בינינו תמימים בכלל, 'כולנו פקחים ומבינים בדיוק הכל'. כמעט ואין למוד זכות. אם תלמד זכות, יגידו מה אתה פראייר? אתה לא מבין מה הוא עושה פה? מה אתה לא מבין למה הוא התכוון? אבל התורה אומרת לא: "בצדק תשפוט עמיתך".

דופקים אצל אדם בדלת ואומרים לו שמעת מה קרה? ילד בשכונה הכה את חברו בגרון והוא הובהל שותת דם לבית החולים. מה, בגרון? מה אתה אומר? ילד כך עשה? מי הוריו? גרים פה בשכונה? חיבים לעצור אותם. איזה חנוך! בושח וחרפה! אומרים לו, מדובר בכנף. בני? בני לא יעשה כזאת, מה פתאום? ואם הוא עשה, כנראה שמגיע לילד ההוא. מה קרה? מה השתנה? עתה הוא מלמד זכות וקודם הוא לימד חובה.

מה שלא נוגע אליו, ישר הוא רואה בראיה נכונה, אבל כשמדברים עליו, איזה 'צדיק' הוא והבן שלו!

זה המבט שלנו בדרך כלל על עצמנו. אין אדם רואה חובה על עצמו, צדיק! אבל התורה אומרת לנו: "בצדק תשפוט עמיתך", תדון אותו לכף זכות. מעשים רבים וטעויות נוראות נפלו בעולם בגלל שלא דנו לכף זכות.

בצדק תשפוט עמיתך עושה את החיים לטובים. גם לך וגם לאחרים. כדאי לאמץ זאת. אבל יש כאלה שלא יכולים. הם אנשים אמיתיים, הוא לא יכול, הוא 'דוגרי', הכל אומר בפנים. אנשים אלה הם בדרך כלל גם עצבניים כי לא מבינים אותם.

ברכות

הברכה הראשונה בבקר

המתנה היסודית ביותר שיש לנו מהקב"ה, היא השכל. לכן הברכה הראשונה היא: "הנותן לשכוי בינה"

הרב דוד שמשון פינקוס זצ"ל

בסדר ברכות השחר ישנם מנהגים חלוקים, אך לכל הדעות הברכה הראשונה היא: אשר נתן (או הנותן) לשכוי בינה. 'שכוי' הוא תרגום המבחין בין יום ובין לילה. פרוש נוסף, 'שכוי' הוא הלב. המוכן הפשוט של ברכה זו הוא לברך את הקב"ה על עצם מציאות השכל, ולהודות לו על הכלי שנתן לנו, המבדילנו מהבהמה, ושהוא המפתח לכל עלייתנו בתורה ויראת שמים.

ישנם הרבה דברים שאיננו שמים לב אליהם מחמת שהם חלק מאתנו. למשל, אדם לא מרגיש שהוא נושם (אדם שמרגיש שהוא נושם, זה לא טוב...) ולכן הוא לא כל כך מוצא לנכון להודות לקב"ה על כך שהוא 'נושם' וכי תתכן מציאות אחרת?!... אולם חז"ל (ב"ר פי"ד ט') אומרים לנו: על כל נשימה ונשימה שאדם נושם צריך לקלס לבורא! כל הנשמה תהלל... (תהלים ק"ו) כל הנשימה תהלל... אלמלי תקנו לנו חז"ל לברך ברכת "אשר נתן לשכוי בינה", האם היה עולה בדעתנו להודות לקב"ה על שנתן לנו את השכל?

מיד נרגיש תלויים בחסדי ה' יתברך! נוסף על כך, עלינו להתבונן בחסד העצום המונח במתנת השכל, שיש בו כל כך הרבה איזון. טיפתי פעם באדם שנוזק לטפול פסיכיאטרי ולפתע הבחנתי שההבדל בין שפיות לחוסר שפיות, הוא חוט השערה!

אותו אדם, רח"ל, 'ראה' כל מיני דברים שאני לא ראיתי, אבל דברתי אתו רבע שעה והרגשתי שגם אני מתחיל "לראות".

חיינו מלווים בהרבה משברים - כעס, קנאה, שנאה ובכל זאת אנו מצליחים לעבור את חיינו בריאים ושלמים באיזון נפלא! כמה יש להודות לקב"ה על האיזון של השכל! זוהי ההכרה בעצם מציאות השכל. אולם ההגדרה של השכל, של

תהלים ועוד ועוד. אולם בעזרת מה אנו קובעים את המהות והמציאות האמיתית של החפץ? ע"י שכלנו - צלם אלקים שבקרבנו, ועל כך אנו מודים ומברכים, על המתנה הנפלאה שקבלנו - להבין ולהשכיל!

להבחין בין יום ולילה

"אשר נתן לשכוי בינה להבחין בין יום ובין לילה", הקב"ה נתן לאדם שכל להבחין ולהבדיל בין יום ללילה. זוהי מתנה נפלאה. לצערנו ישנם אנשים שאינם מבחינים ומבדילים בין יום ללילה ואין הכוונה רק ליום ולילה כחלקים של היממה, אלא לכל מה שמבטא יום ולכל מה שמבטא לילה. יום, הוא בטוי לכל הטוב שבעולם ולילה, הוא בטוי לכל החשך והרוע שבעולם. זוהי הנקודה המרכזית שעבורה צריך שכל, לדעת מהו טוב ומהו רע ולהבדיל ביניהם. לדוגמא: ישנם החושבים שהאדם נברא בשביל לשחק בכדור, או כמו ששמעתי שבהליתו של אחד הרחוק מעולמה של תורה, הספידוהו במשפט הבא: "מסכן... הוא כבר לא יאכל את המאכלים האהובים עליו... וכולם פרצו בבכי... על כאלה ועל שכמותם נאמר "כי בהבל בא ובחשך ילך ובחשך שמו יכסה" (קהלת ו' ד). הוא לא טעם טעם חיים מימיו.

המתנה הנפלאה הזו, היא הרבה יותר רחבה ועמוקה.

"בצלמנו כדמותנו"

על הפסוק "בצלמנו כדמותנו" פירש רש"י: "כדמותנו - להבין ולהשכיל". ההגדרה של השכל היא: "צלם אלקים" - להבין ולהשכיל! קבלנו מהקב"ה את היכולת לראות את המציאות האמיתית! מתנה זו מוגדרת כ'בינה והשכל'. 'בינה' היא הבנת דבר מתוך דבר, ו'שכל' הוא השגת המציאות האמיתית. למשל: ספר תהלים. ניתן להגדיר 'חפץ זה' בהגדרות אין ספור: שהוא ספר, קרטון, ניר, אוסף של אטומים, ספר

המתנה היסודית ביותר שיש לנו מהקב"ה, היא השכל. אדם קם בבקר ואומר "מודה אני..." על מה הוא מודה? על התורה, על החיים, הכל נכון. אבל עם איזה כלי הוא משתמש בשביל להודות? מהו הכלי שמבחין בכל הטובות שהקב"ה גומל אתנו? הכלי הוא השכל, וזה דבר עצום.

"תפיסת השכל היא המתנה הכוללת את הכל. כמה עלינו להודות לקב"ה על כך שאנו 'נורמליים'! הלא כל כך הרבה אנשים לא זכו לכך... וב"ה שנתן לנו שכל! אדם יכול לחיות את כל חייו בלי להודות אפילו פעם אחת על כך, אבל אם רק נשים לב לעובדה שיש לנו 'שכל',

שואל כענין

איך להתגבר על היצר הרע?

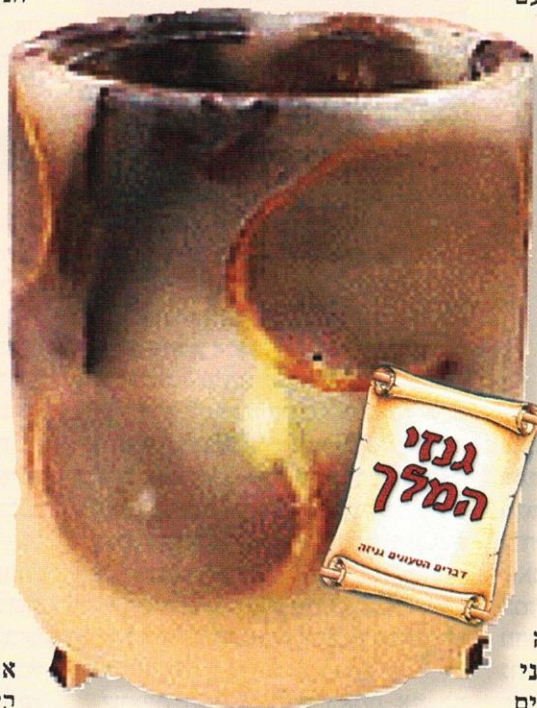
רק בכח התורה ניתן להפוך את מרותו של יצר הרע לטוב. הרב אמנון יצחק משיב לשאלות בעניני אמונה

הוא יתן לך עוד. אם אתה רוצה "להסתדר" לכד עם היצר הרע, הוא יקח אותך מדחי אל דחי, אין לו בעיה לדרדר אנשים אבל התורה אומרת: אתה רוצה להנות, אפשר ואפילו מצוה להנות כמו למשל, להתענג בשבת. מצוה לאכול בשבת, מצוה להתלבש יפה ומהודר בשבת ויום טוב. מצוה לשיר, מצוה לשמח חתן וכלה, מצוה לרקוד אבל בזמנים שהתורה אמרה. גם תקבל על זה שכר. תאכל ותקבל שכר על האכילה. אתה רוקד, תקבל שכר על הרקוד, אתה שר, תקבל שכר על השירה, על כל מה שתעשה תקבל שכר. התורה חנכה אותנו לקחת את הכח של היצר הרע לכיוון החיובי. אבל רק היא ואין משהו אחר שיכול נגד היצר הרע. רק התורה.

יש יצר הרע והוא קשה, הוא מר, הוא אכזרי. יותר מזה אמרו חכמים, הוא יצר הרע, הוא השטן, הוא מלאך המות. יצר הרע בא ומיעץ לך מה לעשות ואחרי שאתה שומע בקולו הוא מיד עולה למעלה לשמים ומשטין עליך, אומר תראו את פלוני הנה הוא עובר עבירה, עכשיו תתפסו אותו על חס. פעמים שניתנת לו רשות והוא יורד ונוטל את הנשמה, הוא, מלאך המות. אותו אחד שפיתה אותך לעבירה, הוא זה שמחפש להרגך. "צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו, ה' לא יעזבנו בידו". אם הקב"ה לא עוזר לנו להתגבר על היצר הזה אוי ואבוי, אם היה מפקיר אותנו הידיו אין לנו תקנה ואין לנו תקוה.

אבל הקב"ה נתן תורה, ואמר אני יודע מה בראתי, ואני יודע שהוא יצר הרע, אבל התורה, היא התבלין לו. אתה לא יכול לחסל אותו, אבל אתה צריך לתבל אותו, להשתמש בו במינון המתאים והנכון. אם תעשה כן, תהנה גם מהעולם הזה וגם מהעולם הבא. ■

יצר הרע מבלבל אותך כל הזמן, מכניס לך יצרים, כל הזמן דחפים, דחפים, דחפים, לעשות, לעשות, בלי מחשבה. יצר הרע משטה בכס! אומר הקב"ה: אני בראתי נגדו תורה. התורה מחנכת את האדם מה הגבולות, צריך להשתמש ביצר הרע, אבל עם גבולות. צריך בית. אבל כמה צריך להשקיע בו, עד מתי? צריך חשבון! צריך הרבה דברים, אבל במינון הנכון. צריך לאכול אבל התורה אומרת את זה תאכלו ואת זה לא תאכלו, זה טמא, זה טהור ואת זה תאכל רק בעוד שש שעות. בזמן הרומאים היו אוכלים, גומרים לאכול,

מכניסים את האצבע, מקיאים ומתחילים לאכול מחדש, זה הכח של היצר הרע. אבל התורה אומרת תאכל, בתאבון. תברך במתינות, תזכור מי נתן לך את המאכל, תכיר במי שאמר והיה העולם, תקשור איתו קשרים, תהיה מחובר אליו,

שאלה: רציתי לדעת, יצר הרע זה לא משהו פשוט. זה משהו חזק. איך בכל זאת מצליחים להתגבר על הרבר הזה?

הרב: הקב"ה אמר "בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין". אומר הקב"ה, אני לא בראתי סתם יצר רע, בראתי יצר הרע בה' הידיעה, אין יותר רע מזה בעולם שבראתי, זה הכי רע. אז אתה לא צריך לשכנע אותי כמה קשה, נכון? אבל, אומר היצרן שיצר אותו, נכון בראתי יצר הרע אבל בראתי לו תורה תבלין. התורה היא התבלין. אני לא מבקש ממך שתהרוג אותו, אל תחסל אותו, תסתדר איתו. איך מסתדרים עם יצר הרע? מתבלים אותו. הוא רע, אבל עם תבלינים עושים אותו מתוק.

קח סלק כשמוציאים אותו מהאדמה הוא מר, נכון? אם תאכל אותו חי, הוא מר, תפוח אדמה הוא מר, מה עושים? מבשלים אותו בתוך מים, שמים קצת תבלינים, ממתקים אותו עד שהסלק נהיה מתוק. וכך אפשר לעשות מסלק, סוכר. כך גם אפשר לעשות מיצר הרע יצר טוב. התורה אומרת, בא חכמים אומרים: אם לא היה יצר הרע, אדם לא היה בונה בית, לא היה נושא אשה, לא היה עושה כלום. מי דוחף אותו לבנות בית? יצר הרע. בן אדם יחשוב מה אני טפס? הולך לעבוד עשרות שנים, לשלם משכנתא, בשביל בית. כמה אני כבר אחיה בו, ויום אחד אני מסתלק ולוקחים אותי למטר שבעים באדמה ועד שתהיה תחית המתים אני שם. ומה השקעתי? כל החיים רק חובות חובות, משכנתא וריצות. לא! יצר הרע עושה לאדם קנאה, ראית איזה בית שכנך קנה? ראית מה הוא בנה? ראית מה הוא עשה? ראית איזה אוטו? מה איתך, אתה חייב להתקדם גם כן.

מה אנו זאמייתת ו אלקים מברכים, להבין

ילה

בחין בין דם שכל לה. זוהי אנשים ליליה לקים של יום ולכל יום, הוא שבעולם ווי לכל ילם. זוהי שעבורה מהו טוב ביניהם. החושבים יל לשחק ששמעתי אחד זל תורה, ט הבא: לא יאכל ... וכולם שכמותם ד ובחשך לא טעם

ד בין יום זהו שקר! ז"ז ומהם זפל, מהי חים ומהו לדעת מה לדעת את , ולראות ים בעזרת הי הברכה

מעשה רב

מחילה

חכמי ישראל מוחלים מחילה גמורה על זלזול בכבודם

מספר: שמעתי מרבי חיים בן עטר בעל 'אור החיים', מעשה בעשיר תקיף, קרוב למלכות, שזלזל בכבוד תלמיד חכם אחד. פנה אליו ה'אור החיים' שימחל לעשיר ויעשה שלום. השיבו החכם: כבר תיכף ומיד לאחר מעשה מחלתי לו ונימק פשר זריזותו: היות ובזוהר נאמר, כי חטאים של ישראל מכבידים על כנפי השכינה אם כן אפוא, כל רגע ורגע שלא אמחל לעוון העשיר הלז, הרי יש צער לשכינה מהכבדה נוספת שנגרמה בגללי לכן מהרתי למחול לו, ועל ידי כך למנוע צער מהשכינה.

החיד"א חוזר ומשנן ספור זה פעמים רבות. בספרו 'מראית עין' בלבד הוא מביאו ארבע פעמים. ומציין: היות וענין זה יקר בעיני, והוא יסוד בעבודת ה', צריך לחזור עליו כולי האי ואולי! ■

הקדושים. מנהג היה, שבני ירושלים בימי החגים היו באים לפני רבי שלום שרעבי להתברך מפיו. אותו גביר לא ידע שהרב הוא אותו בחור שהיה מלפנים, משרתו בדמשק. הוא נכנס לרש"ש וכאשר עמד לפניו הכירו מיד. הוא נפל לפניו רגליו בכה והתחנן אליו שימחל ויסלח לו על אשר חטא כנגדו בעבר.

הרש"ש נגש אליו והעמידו, ניחם אותו ודיבר על לבו ויאמר לו: אל נא תשים לב לדבר, כי גם אנכי אז לא שמתי לב לזה, ומעולם לא הקפדתי עליך עבור זאת... מאז נעשה אותו גביר, לידיד נאמן ותומך נלהב לשיבת המקובלים 'בית אל' הוא וזרעו אחריו.

החיד"א רבי חיים יוסף דוד אזולאי

לפני עלותו לירושלים, התעכב רבי שלום שרעבי בדמשק. הוא נכנס אל גביר העיר ויבקשהו לקחת אותו למשרת בביתו וימצא חן בעיניו ויקבלהו ויתן לו חדר מיוחד.

רבי שלום שרתהו כאמונה ובשעות הפנאי היה מתבודד ועוסק בתורה בקדושה. פעם צויה הגביר את עגלוננו, ר' שלום, לרתום מרכבתו ולהסיעו וכן עשה. בדרך השתוללו הסוסים, ור' שלום לא עצר כח לבלום בעד מרוצתם המופרזת. הגביר רתח על המשרת, נוף בו ואף סטר על לחיו מרוב כעס ואילו רבי שלום החריש ולא השיב דבר.

עברו שנים והרש"ש ישב בראש ישיבת המקובלים בירושלים, וכל תלמידיו נצבים לפניו באימה ושותים בצמא סתרי תורה מפיו. והנה הגביר מדמשק עלה לירושלים לקראת החגים לפקוד את המקומות

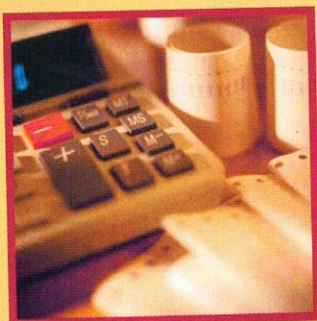
דובר אמת בלבבו

מדות

מעשה בסוחר יהודי ישר שראוי ללמוד ממנו

ולעמוד על עקרונותי, במקרה זה. עכשיו משחזרת והנך מבקש לקנות אצלי את העורות, עלי לקיים את אשר חשבתי בלבי לפני כן. שהרי דוד המלך ע"ה אמר: "מזמור לדוד מי יגור באהלך מי ישכון בהר קדשך הולך תמים ופועל צדק ודובר אמת בלבבו" (תהלים ט"ו). ובכל בוקר אנו אומרים, "לעולם יהא אדם ירא שמים בסתר ובגלוי ודובר אמת בלבבו".

את דרך החיים אשר הורה לנו דוד המלך, נעים זמירות ישראל, ואת אשר הנני אומר בכל בקר עלי לקיים, וכיון שהחלטתי בלבי ששגיתי, כאשר לא נתתי לך את ההנחה שבקשת. עכשיו שחזרת, עלי למכור לך את העורות במחיר שהחלטתי בלבי לאחר שעזבת את חנותי, שהרי התביעה כלפי כל אחד מאתנו היא להיות דובר אמת בלבבו ובדרך זו יש ללכת. ■

את העורות אצלו במחיר הנדרש. אמכור לך את העורות, אולם לא במחיר שאמרת לפני כן. אתן לך ההנחה בהתאם לבקשתך, אמר רבי שרגא פיבל.

נדהם הסוחר ואמר: לפני כן סרבת בכל תוקף לתת לי הנחה, למרות שראית שאם לא תוריד מן המחיר לא אקנה אצלך, ואילו כעת, כשבאתי על מנת לקנות במחיר שדרשת, הינך מוריד מן המחיר למרות שאינני מבקש זאת.

השיב לו רבי שרגא פיבל: לאחר שיצאת מבית המסחר הרהרתי בלבי, הכמות שבקשת לקנות אכן גדולה בהרבה מהמקובל. גם אילו נתתי לך את ההנחה שדרשת, עדין היה נשאר בידי רווח נאה מן העסקה. לא הייתי צריך להתעקש

מעשה ובא לבית מסחרו של רבי שרגא פיבל פרנק (חותנם של רבי משה מרדכי אפשטיין, ראש ישיבת 'סלבודקא' ורבי איסר זלמן מלצר, ראש ישיבת 'עץ חיים') סוחר יהודי שאינו מבני המקום, ובקש לקנות אצלו כמות גדולה של עורות.

שאל הסוחר את רבי שרגא פיבל: מה ההנחה שתתן לי? שהרי הוא קונה כמות כה גדולה ומן הראוי שיקבל הנחה. ענה לו רבי שרגא פיבל: זה המחיר. כלל נקוט בידי שאני מוכר במחיר כזה שישאר בידי רווח של אחוז מסוים. אינני מוריד מן המחיר ואינני מוכן בשום אופן לעמוד על המקח. מי שאינו רוצה לקנות במחירים שלי יכול לקנות אצל סוחרים אחרים, ומיד נתן לו רבי שרגא פיבל כתובות של סוחר עורות אחרים.

עזב הסוחר את החנות והלך לקנות את העורות במקום אחר. לאחר שעבר מבית מסחר אחד למשנהו, נוכח לדעת שהמחיר אצל רבי שרגא פיבל הוא הזול ביותר. חזר אליו הסוחר ואמר לו שהחליט לקנות

מתחברים... עם הרב אמנון יצחק

שלום"א

ביום חמישי 30 / 12 / 04

השערים יפתחו ב-19:30 תחילת התוכנית ב-20:30

באולמי רנסאנס

רח' תפוצות ישראל 6

גבעתיים

דמי כניסה 10 ש"ח לכסוי הוצאות המארגנים

כל הזכויות שמורות לארגון "שופר"

הערב מאובטח

WWW.SHOFAR.NET

נסיעה לקברות הצדיקים עם הרב אמנון יצחק

זכאי
"חי כפליים"
50%
הנחה בטיול
הכולל ארוחה

רבי מאיר בעל הנס-טבריה

ר' יונתן בן עוזיאל-עמוקא

תכנית הנסיעות לקברות הצדיקים לשנת תשס"ה של ארגון "שופר"

- יום רביעי 29/12/04 י"ד טבת
 - יום רביעי 23/02/05 י"ד אדר א'
 - יום רביעי 06/04/05 כ"ז אדר ב'
 - יום רביעי 13/07/05 ו' תמוז
 - יום רביעי 14/09/05 י' אלול
- הרשום בימים א-ה בין השעות 09:00-15:00 בפניותכם בקשו את גבי "ח"ב"

הטיול כולל ארוחת צהרים כיד המלך

ביום רביעי י"ז טבת 29.12.04

יציאה בשעה 7:30 בדיוק

קבר חבקוק הנביא	11:30
הרצאה של הרב אמנון יצחק שליט"א	13:00
ארוחת צהרים כיד המלך	14:30
קבר האר"י הקדוש	17:00
קבר רבי פנחס בן יאיר	
קבר מרן רבי יוסף קארו	

ההרשמה במשרדי "שופר" רח' מתתיהו 10, בני ברק טל: 03-677779

גליון זה "גנזי המלך" מוקדש לעילוי נשמתם של הנפטרים המצוינים כאן
this booklet is sponsored for the memory of

Dina Seror bat Mesauda and his son Moshe Bendaud ben Dina	Shmuel (Lello) Piazza ben Ester	Nissim Kashkash ben Giora	Mevorach Nahum ben Misa and his wife Gemma Bellulu bat Giora
---	------------------------------------	------------------------------	--

בן עטר
בעשיר
ל בכבוד
ליו ה'אור
ויעשה
בר תיכף
לו ונימק
ר נאמר,
מידים על
כל רגע
הלז, הרי
שנגרמה
ל ידי כך
ה פעמים
'בד הוא
ות וענין
ה', צריך

ש לקנות
ת, עלי
בתי בלבי
יד המלך
לדוד מי
זכון בהר
ש ופועל
בלבבו"
ל בוקר
ולם יהא
נר ובגלוי
ים אשר
זמירות
בכל בקר
ני בלבי
ת ההנחה
י למכור
זתי בלבי
התביעה
יות דובר

זכה בתחרות!

ובולם חוטפים...!!!

בעלי עסק,
רוצים גם אתם
לזכות בתחרות?

התקשרו עוד היום!
לפרטים
03-6762226

זוגמת סטנד של העתון
בחסות ובמבצע של טעמן

מה
מכרי
את התור
"מה שיש
הסודה כו
אתם
מיקסים
הסודה כ
למבוד או
החובבת,
מליך לא
מלה. הא
הם שמיד
הו עם כ
כפוד, תק
רבי עי
מלל גדול
מלל גדול
הלל מפלי
הגמרא
משביל ע
אלא יש
מנעם אמו
לשמירת כ
שתי מידו
אביכות,
הממים "כ
אנוכיו
על עצמו,
הו משתל
הו. הוא כ
החטרים י
מנעם. ה
השעלה, א
הו דבר ה
השן הוא כ
היות תוב
אדם זה 'א
יש עו
הו הפוך.